

Тамъ — старци се тръпнали при смазани дѣца,
 И юноши зелени съ прободени сърдца...
 А между тѣхъ се лутатъ рой врани, орли, псета,
 Катъ на една трапеза ужасна и проклета!
 И до прѣдѣлъ най-краенъ да стигне мерзостъта,
 Убийцитѣ се кълчатъ, игражтъ по кръвта!

III.

Какъвъ е този вѣкъ страшенъ? Какви сж тези години,
 Въ кои дѣла такива се вършатъ прѣдъ очи ни?
 Въ кои тирана волно играй съ огънь и съ мечъ.
 И цѣлъ народъ се трѣби чрѣзъ най ужасенъ сѣчъ?!
 Какво е тази Европа, съ човѣщина прочута,
 И зрителка спокойна на тази картина люта.
 Коя не ще да викне съсъ гласъ неустрашимъ:
Махнете се диваци! Нещемъ да ви тхримъ!
 Но не!... Това небива! Въ това се тя не мѣси,
 Че то не иде никакъ на нейни интереси,
 И тя желай да пази този старъ и гнилий тронъ,
 Кой сявга е смущавалъ вѣсточний небосклонъ.
 За нея роба тваръ е по-долня и отъ скота,
 Когато пазатъ, милватъ че той влече хамота;
 Че мремъ или живѣемъ за нея й сѣ едно,
 Като че часть не правимъ отъ нейното тѣло;
 И наш'та борба люта съсъ този родъ на злото,
Пятно на наш'то време и срамъ на обществото,
 Въ Европа не повдига ни скръбъ, ни жалъ ни гнѣвъ!
 Ахъ ний сме гладиатори, които й праватъ кефъ!

IV.

Да; зехъ да мислж вече че принципи човѣшки,
 Не сж освѣнъ досадни измислици глупешки,
 Че правдата е басня, че братството е сънь,
 Че думата свобода е само празенъ звънь;
 Че милостъта е глупость, че господъ е метальтъ,
 Кому се сички кланятъ, божатъ, и свѣщи палжтъ,
 Че злото се не махва чрезъ никакъвъ способъ,
 Че силний сѣ тиранъ е, и слаби сѣ е робъ,
 Че тази цивилизация, че това християнство,
 Не сж освѣнъ измама, лъжа и шарлатанство;